

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Velkoobchod Zajac, s.r.o.**, IČO 25362101, sídlem Uhlířská 1064/3, Slezská Ostrava, zastoupený společností TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., IČO 26879441, sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. září 2018 č. j. 42213/18/5300-21444-711428, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. března 2020 č. j. 22 Af 41/2018 - 50

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupce žalobce, společnosti TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., IČO 26879441, sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 1. října 2015 daňovou kontrolu žalobce na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2012 – prosinec 2014.

[2] Dodatečnými platebními výměry ze dne 1. prosince 2016 správce daně doměřil žalobci DPH za zdaňovací období září 2012 – květen 2013 v celkové výši 1 126 996 Kč (z

toho 1 996 Kč žalobce nerozporuje) a zároveň mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně.

[3] Předmětem doměření byl odpočet DPH, který žalobce uplatnil z plnění označeného jako „realizace, zpracování a umístění reklamy společnosti o rozměru 1 x 6 m při utkáních Gambrinus ligy a Českého poháru klubu SK Sigma Olomouc v areálu Androva stadionu v Olomouci“ od dodavatele PRESSTEX MEDIA SE (dále jen „PRESSTEX“). Správce daně nezpochybňoval, že tyto služby byly skutečně poskytnuty, avšak dospěl k závěru, že v rámci dodavatelského řetězce (SK Sigma Olomouc -> PRESSTEX -> žalobce) nebyla odvedena daň, přičemž žalobce mohl a měl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Společnost PRESSTEX má pouze virtuální sídlo, je nekontaktní, od července 2013 nemá žádný statutární orgán. Za poslední čtvrtletí roku 2012 jí byla doměřena daň ve výši přesahující 7 milionů Kč, která nebyla uhrazena. Rovněž za měsíce únor – květen 2013 jí byla vyměřena daň přesahující milion Kč za každý měsíc. Ze svých bankovních účtů společnost PRESSTEX vybírala milionové částky v hotovosti. SK Sigma Olomouc poskytuje reklamní plochy na stadionu řádově mnohem levněji, než kolik zaplatil žalobce společnosti PRESSTEX za zprostředkování reklamy, přičemž bylo možné uzavřít smlouvu přímo se SK Sigma Olomouc. Žalobce tedy za reklamu zaplatil zcela nepřiměřené částky, mnohem více, než kolik zaplatil jeho dodavatel PRESSTEX za pronájem reklamní plochy u SK Sigma Olomouc. Obvyklé ceny za reklamu na fotbalovém stadionu si přitom žalobce mohl ověřit z veřejně dostupných zdrojů. Správce daně dále uvedl, že dle smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností PRESSTEX měla být reklama umístěna nejen na fotbalovém stadionu, ale též na akci Golf Aréna Ostrava. Toto plnění však nevyplývá z fakturace a nepotvrdil je ani žalobce. Žalobce dále nepředložil žádný z důkazů, který byl ve smlouvě se společností PRESSTEX ujednán jako doklad o zhotovení reklamy. Rozpory mezi vyjádřením zástupce žalobce a předloženými listinami a fotodokumentací dle názoru správce daně rovněž svědčí o nestandardnosti obchodního případu.

[4] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry. K závěrům správce daně doplnil, že poskytování reklamy nikdy nebylo předmětem podnikání společnosti PRESSTEX. Tato společnost sice podala daňové přiznání, avšak daň nikdy neuhradila, což je dle názoru žalovaného typickými příkladem daňového úniku. V souvislosti s podezřelými okolnostmi, které zjistil správce daně, dospěl žalovaný k závěru o podvodu na DPH, v němž žalobce hrál roli *broker-a*, tedy osoby nárokuje si odpočet na DPH, zatímco společnost PRESSTEX stála na pozici *missing trader-a*, který DPH neuhradil. K tomu, zda žalobce o podvodu věděl či alespoň mohl vědět, žalovaný upozornil, že společnost PRESSTEX vznikla zhruba rok před uzavřením smlouvy se žalobcem, nelze se tedy odvolávat na to, že nepřiměřeně vysoká cena plnění byla stanovena na základě spolupráce v minulých letech. Žalobce navíc žádnou takovou spolupráci nedoložil. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce musel mít jako zkušený obchodník odpovídající povědomí i o trhu s reklamou a měl věnovat zvýšenou pozornost interním mechanismům, jejichž účelem je předejít účasti na podvodu na DPH.

[5] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Konstatoval, že společnost PRESSTEX podávala daňová přiznání a deklarovanou daň odvedla. Její daňová povinnost

pokračování

za leden 2013 zůstala z důvodu prekluze nedotčena, ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období tudíž závěr žalovaného ohledně chybějící daně nemůže obstát. Pro následující období chybí v daňovém spise jakýkoli doklad o doměření daně, z dožádání vyplývá pouze to, že byl podán návrh na takový postup. Z dožádání dále vyplývá, že za třetí čtvrtletí roku 2012 byla společnosti PRESSTEX vyměřena nulová daň, krajskému soudu tedy není zřejmé, o jaké chybějící dani žalovaný hovoří. Ve vztahu ke čtvrtému čtvrtletí 2012 jsou v dožádání příliš obecné informace na to, aby z nich mohly být vyvozeny důsledky vůči žalobci. Ve spise nejsou žádné dokumenty z daňové kontroly společnosti PRESSTEX, z nichž by bylo možné zjistit, čeho se týkala doměřená daň, přičemž krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce nebyl jediným odběratelem reklamních služeb od společnosti PRESSTEX. Žalovaný se spokojil pouze s tím, že společnost PRESSTEX nezaplatila daň doměřenou po daňové kontrole, aniž by alespoň stručně vysvětlil vazbu této daňové povinnosti k žalobci. Krajský soud tedy nemohl přezkoumat existenci daňové ztráty jakožto základního předpokladu pro závěr o zapojení žalobce do daňového podvodu. Další žalobní námitky týkající se přímo samotného podvodu krajský soud s ohledem na nedořešenou otázku chybějící daně neposuzoval. Pouze uvedl, že poskytování reklamních služeb je součástí volné živnosti „výroba, obchod a služby neuvedené v příloze 1 až 3 živnostenského zákona“, a závěr žalovaného, že společnost PRESSTEX nebyla oprávněna k této činnosti, tudíž není správný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že existence chybějící daně zcela evidentně vyplývá ze spisu. Judikatura pojem „chybějící daň“ nijak nedefinuje, s ohledem na variabilitu daňových podvodů pro správce daně mnohdy není reálné chybějící daň konkrétně vyčíslit. Společnosti typu *missing trader* se pro správce daně zpravidla stanou nekontaktními, čímž zamezí komplexnímu prošetření daného případu. Požadavek na hledání souvislosti mezi výší neuznaného nároku na odpočet a konkrétní výší chybějící daně není judikaturou Soudního dvora EU stanoven. Podstata řetězových podvodů totiž spočívá právě v zastření této příčinné souvislosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu naopak dovodila, že není nutné prokazovat, jak a konkrétně kým byl spáchán podvod, a že souvislost mezi daňovým subjektem, který nárokuje odpočet DPH, a tím, který neodvedl daň, vzniká již tím, že daňový subjekt nárokuující odpočet navázal obchodní spolupráci s osobami podezřelými ze zapojení do podvodu. Chybějící daň je třeba chápat jako narušení neutrality představující nekonečnou množinu situací odvislou od vynalézavosti organizátorů podvodného řetězce. Stěžovatel má za to, že za součást daňového úniku a porušení neutrality DPH je třeba chápat i takové jednání, které neumožní kontrolu podaného daňového přiznání a tvrzené daně, neboť takové jednání brání správnému výběru daně a ve svém důsledku ohrožuje řádné fungování společného systému DPH. U nekontaktního subjektu je třeba automaticky předpokládat, že jde o chybějící daň, bylo tedy na místě usuzovat, že společnosti PRESSTEX nebyla správně stanovena daň. Stěžovatel má tedy za to, že společnost PRESSTEX v posuzovaných obdobích daně přiznala v nesprávné výši, zatímco žalobce si uplatnil nárok na odpočet na základě dokladů přijatých od této společnosti.

[7] V tomto případě byla chybějící daň zjištěna u společnosti PRESSTEX, již byla daň doměřena v důsledku její pasivity a souvisejícího neunesení důkazního břemene. Daň, kterou společnost PRESSTEX neuhradila, byla zcela konkrétně vyčíslena. Tato společnost sice podávala daňová přiznání a příslušná zdanitelná plnění přiznávala, avšak i přes předchozí řádnou úhradu tvrzených daňových povinností stěžovatel konstatuje, že daň příslušející k posuzovaným zdanitelným plněním neuhradila, neboť neumožnila správci daně, aby tvrzené skutečnosti ověřil. V důsledku toho jí byla doměřena daň v úhrnné hodnotě přesahující 15 milionů Kč, která nebyla uhrazena. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2018 č. j. 5 Afs 60/2017 - 60 (dále též „rozsudek *Vyrtych*“), na který odkazoval krajský soud, nelze na projednávanou věc vztáhnout, neboť PRESSTEX byla přímým dodavatelem žalobce, příčinná souvislost je zde tedy zcela zřejmá. Krajský soud navíc závěry tohoto rozsudku dezinterpretoval, neboť otázka příčinné souvislosti se vztahuje spíše k vědomostnímu testu, nikoli k chybějící dani.

[8] Stěžovatel rovněž namítal, že krajský soud sice uvedl, že se žalobními námitkami přímo k otázce daňového podvodu nebude zabývat, avšak vyjádřil se k oprávnění PRESSTEX k poskytování reklamních služeb. Krajský soud si tedy vybral pouze jednu z nestandardností, jež zjistil stěžovatel, a hodnotil ji izolovaně, nezohlednil přitom, že nešlo o jediný ani nosný důvod pro konstatování podvodu na DPH.

[9] Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že požadoval, aby byla ve spise založena zpráva o daňové kontrole společnosti PRESSTEX. Podrobný rozbor daňových povinností této společnosti nebyl pro věc podstatný. Ve spise navíc byly založeny úřední záznamy a odpovědi na dožádání, z nichž existence chybějící daně vyplývá. Samotnému krajskému soudu muselo být z jeho úřední činnosti známo, že společnosti PRESSTEX byla za třetí čtvrtletí 2012 vyměřena daň podle pomůcek ve výši přesahující 5 milionů Kč, která nebyla uhrazena, což dokládá existenci chybějící daně a účast společnosti PRESSTEX na podvodu na DPH. Stěžovatel zopakoval, že chybějící daň byla prokázána, přičemž rozhodnou skutečností je, že odvedení daně nebylo možné ověřit.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že daňovým podvodem musejí být zasažena ta konkrétní plnění, u kterých je nárokován odpočet DPH na vstupu. Ne každé nezaplacení daně je automaticky daňovým podvodem. Stěžovatel za ztrátu daně v rámci podvodu považuje situaci, kdy sám správce daně dodavateli daň doměřil, a zcela automaticky považuje nekontaktnost dodavatele za signál o chybějící dani, což je v rozporu s judikaturou Soudního dvora. Ze spisu je však zřejmé, že nedoplatky společnosti PRESSTEX na dani vznikly až v důsledku zásahu správce daně. Všechny částky přijaté na účet PRESSTEX korespondovaly s uskutečněnými plněními, je tedy zřejmé, že dodavatel žalobce daň na výstupu řádně přiznal. Ostatně i správce daně později ponechal daň na výstupu v původní výši. Žalobce nesouhlasí s tím, že by samotná nekontaktnost dodavatele ve spojení s minimálními platbami daně automaticky svědčila o ztrátě daně. Musí být prokázána příčinná souvislost mezi podvodem na dani a přijatými plněními, u nichž je zpochybňován nárok na odpočet. Stěžovatel neprokázal, že by z posuzovaných transakcí žalobce jakýmkoli způsobem profitoval.

[11] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalobce stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] V první řadě Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v tom, že krajský soud objasnil otázku oprávnění společnosti PRESSTEX k poskytování reklamních služeb. Jak uváděl i stěžovatel, šlo spíše o podpůrný argument pro závěr o nestandardním průběhu obchodních vztahů mezi žalobcem a společností PRESSTEX. Konstrukce stěžovatele ohledně účasti žalobce na daňovém podvodu by tak měla hypoteticky obstát i bez něj (ostatně správce daně tuto okolnost mezi svá zjištění nezahrnul, doplnil ji až stěžovatel v odvolacím rozhodnutí). Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že posuzovat další okolnosti, z nichž stěžovatel dovozoval účast žalobce na daňovém podvodu, by bylo předčasné, neboť důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byl, stručně řečeno, nedostatečně zjištěný skutkový stav.

[14] Nejvyšší správní soud v jiných rozsudcích opakovaně poznamenal ke skutkovým kasačním námitkám, resp. námitkám proti hodnocení důkazů (viz rozsudek z 20. února 2020 č. j. 6 Afs 205/2019 - 39, bod 18, a další tam uvedené), že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[15] Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, je plátcem DPH oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění. Nárok na odpočet DPH lze plátcem odepřít tehdy, pokud věděl nebo měl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty (srov. například rozsudek Soudního dvora EU ze dne 6. července 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel a Recolta Recycling*). Za podvod na DPH pak judikatura Soudního dvora, přejatá i Nejvyšším správním soudem, označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám (například rozsudek Soudního dvora ze dne 21. června 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11 *Mahagében kft a Péter Dávid* či již citovaný rozsudek *Axel Kittel*). V rozsudku ze dne 27. července 2007 č. j. 5 Afs 129/2006 - 142 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že každá účetní transakce v řetězci musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi. Jinými slovy, každé plnění je třeba posuzovat samostatně a samo o sobě, bez ohledu na jeho účel nebo výsledky. Ve výše citovaném rozsudku *Vyrtych* (publikovaném pod č. 3705/2018 Sb. NSS) pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*samotné neodvedení daně [...] podvodem ve smyslu judikatury SDEU není*“ a že je vždy „*třeba hledat skutkové souvislosti a příčinnou souvislost mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu a prokázáním vědomosti o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání za účelem vylákání odpočtu na dani mezi těmito subjekty.*“

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že citované závěry byly vysloveny při posuzování, zda lze tehdejšího stěžovatele považovat za účastníka podvodu na DPH, respektive zda tehdejší stěžovatel mohl či měl vědět, že se podvodu účastní. Přesto nelze říci, že by krajský soud rozsudek *Výrtych* dezinterpretoval. Skutkové souvislosti totiž musejí být dány i při posuzování, zda chybějící DPH pochází ze stejného plnění, z něhož si odběratel nárokuje odpočet. Navíc závěr, že „*při výběru daní při respektování výše uvedených zákonných jakož i ústavně vymezených limitů nelze akceptovat přístup správce daně, který postupuje tak, že daň vyměří fakticky ‚komukoli‘, resp. upřednostňuje její vybrání u toho daňového subjektu, u něhož je to z hlediska vymahatelnosti práva jednodušší a je zjevné, že daňový výnos bude zaručen*“, je bezesporu platný obecně.

[17] Podstata výtky krajského soudu vůči stěžovateli v nyní projednávané věci spočívá v tom, že nedostatečně identifikoval chybějící daň, která je základní podmínkou vůbec pro úvahy o daňovém podvodu. Stěžovatel proti tomu namítá, že daňový únik byl jednoznačně identifikován odkazy na doměření DPH společnosti PRESSTEX. V tomto směru Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že krajský soud neopomněl žádnou z listin založených ve správním spise. Skutečnosti vyplývající z provedeného dožádání (ze dne 27. ledna 2016 č. j. 397848/16/2001-61565-103052) a z úředních záznamů (ze dne 5. dubna 2016 č. j. 856532/16/2302-60562-807049 a ze dne 25. dubna 2016 č. j. 1373311/16/3207-61563-807088) krajský soud shrnul v bodech 5 a 7 svého rozsudku. Dospěl však k závěru, že z nich bez dalšího existence chybějící daně nevyplývá, proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud neshledal nic, co by tento skutkový závěr krajského soudu činilo natolik vadným, aby jej nahradil svým posouzením.

[18] Z odpovědi na dožádání vyplývá, že u společnosti PRESSTEX byl za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 proveden postup k odstranění pochybností, daň byla vyměřena na 0. Za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 byla daň vyměřena podle daňového přiznání, následně byla doměřena v rozsahu nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění. Ve zdaňovacích obdobích roku 2013 byla DPH vyměřena dle podaných daňových přiznání. Od srpna 2013 společnost PRESSTEX daňová přiznání nepodává. Daňová povinnost vykázaná společností PRESSTEX byla uhrazena, dodatečně vyměřená daň uhrazena nebyla a společnost dlužná na DPH částku přesahující 27 milionů Kč. Z těchto informací však pro zdaňovací období září 2012 – květen 2013 vyplývá jen to, že společnost PRESSTEX neuhradila za 4. čtvrtletí 2012 doměřenou daň na vstupu, tedy daňové odpočty, které jí daňová správa dodatečně neuznala.

[19] V úředním záznamu ze dne 5. dubna 2016 je uvedeno, že u společnosti PRESSTEX byla za zdaňovací období leden – červen 2013 zahájena daňová kontrola v rozsahu nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění a že vzhledem k dosavadním zkušenostem lze předpokládat, že odpočet nebude uznán a bude doměřena vysoká vlastní daň, za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 bude zahájena obnova řízení. Částky přijaté na bankovní účet společnosti PRESSTEX v letech 2012 a 2013 odpovídají hodnotám uvedeným v příslušných daňových přiznáních jako uskutečněná zdanitelná plnění za příslušná zdaňovací období.

[20] Tato listina dokládá jen to, že u společnosti PRESSTEX byla zahájena daňová kontrola a lze očekávat doměření DPH v rozsahu neuznaných odpočtů. Nevypovídá o

pokračování

tom, že by společnosti PRESSTEX neuhradila DPH na výstupu za plnění poskytnutá žalobci, což by mohlo svědčit o podvodném jednání.

[21] Z úředního záznamu ze dne 25. dubna 2016 pak vyplývá, že společnost PRESSTEX nemá v obchodním rejstříku zapsaný žádný statutární orgán, pouze jediného akcionáře. Správci daně se nedaří tuto společnost kontaktovat, nebyly úspěšné ani pokusy o zahájení daňové kontroly v rozsahu nároku na odpočet DPH za zdaňovací období leden – červen 2013. Jelikož společnost PRESSTEX nereagovala na žádnou výzvu správce daně, neprokázala oprávněnost nároku na odpočet DPH za zdaňovací období únor – červen 2013; lhůta pro stanovení daně za leden 2013 již uplynula. Na základě zjištěných skutečností bude vyměřovacímu oddělení správce daně předán podklad pro doměření DPH za zdaňovací období únor – červen 2013 v celkové výši přesahující 8 milionů Kč. Dne 8. dubna 2016 bylo společnosti PRESSTEX doručeno sdělení, že jí správce daně stanovil DPH dokazováním v návaznosti na § 87 odst. 5 daňového řádu. Společnost byla upozorněna na možnost seznámit se se stanovenou částkou ve lhůtě 8 dnů a na to, že po uplynutí této lhůty bude daňová povinnost na DPH správcem daně vyměřena. Společnost PRESSTEX se ve stanovené lhůtě ke správci daně nedostavila.

[22] Nejvyšší správní soud nemohl dovodit, že by byl zjevně nesprávný závěr krajského soudu, podle nějž ani z těchto skutečností nelze dovodit, že by u dodavatele žalobce došlo k daňovému úniku, který by byl součástí podvodu na DPH. Předně, z úředního záznamu vůbec nevyplývá, že by společnosti PRESSTEX byla DPH za zdaňovací období únor – červen 2013 skutečně doměřena. Jen z toho, že uplynula lhůta, po níž měly být vydány dodatečné platební výměry, nelze usuzovat, že se tak skutečně stalo.

[23] Nad rámec již uvedeného Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že ze spisu nevyplývá, zda lze DPH, kterou společnost PRESSTEX neodvedla, přiřadit právě k těm zdanitelným plněním, z nichž žalobce nárokoval odpočet. To by mohly případně prokázat dokumenty z daňové kontroly společnosti PRESSTEX, z nichž by vyplývalo, která plnění byla předmětem doměření DPH; požadavek krajského soudu na takové podklady nelze tudíž označit za zcela neoprávněný.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel v dalším řízení to, co krajský soud ve skutkových zjištěních postrádal, doplní či přezkoumatelně vysvětlí. Za těchto okolností nelze výsledek dalšího řízení nijak předjímat.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Procesně úspěšná žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena daňovým poradcem. Podle § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. se pro určení výše odměny za zastupování

účastníka řízení osobou, která vykonává specializované poradenství podle zvláštního zákona, tedy i daňovým poradcem, užije obdobně právní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb. Zástupce žalobce za něj učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu